

Søren Søndergaard (EL):

For det første forstod jeg udenrigsministeren på den måde, at udenrigsministeren sagde, at det var en forudsætning for, at der kom et observatørkorps ind, at begge parter accepterede det. Derfor vil jeg godt spørge udenrigsministeren: Hvilken part er det i dag ifølge udenrigsministerens opfattelse, som blokerer for, at der kommer sådan et observatørkorps ind?

For det andet forstod jeg på udenrigsministeren, at det er regeringens holdning, at Israel skal trække sine styrker ud af Ramallah og de andre byer. Så vil jeg spørge udenrigsministeren: Hvad vil regeringen konkret gøre for at lægge pres på Israel for at opnå den situation?

For det tredje forstod jeg på udenrigsministeren, at det er regeringens opfattelse, at Israels svar på selvmordsbomben på badhotellet var forståeligt. Derfor vil jeg godt spørge, om ministeren også opfatter, at nye selvmordsbomber er forståelige som reaktion på Israels angreb på palæstinensiske byer, som har kostet mange uskylde liv.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Om det sidste først: Er gengældelsen forståelig? Ja, den kan forklares, for man kender det spil, der foregår. Enhver, der smider en bombe, ved jo, at så kommer der en gengældelse. Vi ønskede jo ikke den. Selv om man kan forstå den rent logisk, intellektuelt, er det ikke det samme som at man går ind for den. Derfor skrev vi jo også straks til Peres i forbindelse med kondolencen: Lad nu være med at gengælde, og få gang i fredsprocessen i stedet for. At forstå betyder jo ikke det samme som at man går ind for det.

Det andet er, at vi gentagne gange har sagt – jeg sagde det også, da jeg var i Mellemøsten – at Israel skal ud af zone A-områderne og altså også ud af Ramallah. Vi har sagt det også her i weekenden. Hvis jeg får den telefonsamtale med Peres i eftermiddag, der er forberedt, vil det også blive sagt der.

Så til sidst om observatørerne: Israel mener altså ikke, at de vil have observatører ind, sådan er det. Men nede i Hebron er det jo altså lykkedes os at få politiobservatørerne ind, og derfor har vi jo også forlænget deres ophold.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 57**Holger K. Nielsen (SF):**

Det ligger i forlængelse af den tidligere diskussion, vi har haft. Jeg vil godt tage udgangspunkt i det, som også er sagt tidligere, at vi selvfølgelig står i en forfærdelig situation, men også i en situation, der bliver stadig mere farlig for hele regionen, for hele Mellemøsten, men jo i virkeligheden også for resten af verden. Med andre ord: Det er en dødsspiral, ikke bare i forhold til de mennesker, der bor i Palæstina-Israel-området, men også for resten af Mellemøsten og også i et bredere perspektiv.

Kl. 13.30

Og så vil jeg godt spørge regeringen: Hvor længe kan verdenssamfundet egentlig stå og se passivt på, at det her eskaleres? Kan det være rigtigt, at efter at der er kommet en tradition for, at verdenssamfundet intervenserer med humanitære aktioner, blander sig i konflikter rundt omkring i verden, så er Mellemøsten tilsyneladende det eneste sted, hvor man ikke kan eller vil blande sig?

Så meget desto mere uforståeligt er det, at hele terrorproblemet, som vi jo bruger mange kræfter på, har meget at gøre med den konflikt, vi oplever i øjeblikket, og at terrorismen vil blive forværret gennem det, vi oplever.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Det er fuldstændig rigtigt, at konflikten i Mellemøsten kan komme til at brede sig. Det er jo konstateret, at det har den ikke gjort, og det skyldes jo nok reaktionerne efter den 11. september.

Så det har ikke bredt sig, men det kan brede sig, og derfor er det meget vigtigt, at der kommer fredsforhandlinger, og at situationen kommer under kontrol; for det kan brede sig når som helst.

Det arbejder vi også for. Det arbejder EU for. Det arbejder FN for. Så det er jo ikke rigtigt, at verden ser passivt til. EU har sendt erklæringer af sted. FN har lavet en sikkerhedsresolution. Begge dele ligger faktisk på præcis den samme linje, hvis hr. Holger K. Nielsen læser de to resolutioner og udtalelser, som den danske regering har lagt sig på med kritik og henstillinger til begge parter og markering af, at kun fredsprocessen kan gavne sagen. Så vi ser altså ikke passivt til.

Alternativet til at se passivt til, som hr. Holger K. Nielsen måske efterlyser nu, er altså en inter-